

Stichting Raad van Arbitrage voor Metaalnijverheid en -Handel

JAARVERSLAG OVER 2014

De samenstelling van het Dagelijks Bestuur was eind 2014 als volgt:

<u>DAGELIJKS BESTUUR</u>		<u>jaar van aftreden</u>
Voorzitter:	mr. ing. E.R.C. van Toorenborg	2016
Ondervoorzitter:	ir. G.N. Calis*	
Leden:	ir. F. Sperling	2017
	ir. J.C. van der Poel	2017
Secretaris/penningmeester:	mr. J.P. van den Berg	

Het Algemeen Bestuur was eind 2014 als volgt samengesteld:

<u>De Maatschappij</u>		
ir. J.C. van der Poel	Apeldoorn	2016
ir. C. Metselaar	Uden	2017
ir. H.H.M. Witteveen	Voorburg	2017

<u>Koninklijk Instituut van Ingenieurs KIVI</u>		
ir. G.N. Calis*	Soest	
prof. dr. ir. L.A.M. van Dongen	Eindhoven	2015
mr. ing. D.H. Poelman	Delft	2016

<u>Vereniging FME/CWM</u>		
vacature		
vacature		
vacature		

<u>NLingenieurs</u>		
ir. F. Sperling	Hoewelaken	2016
ir. D.A. van Valkenburg	Driebergen	2017
vacature		

* overleden op 15 februari 2015

Het Algemeen Bestuur had eind 2014 vier vacatures.

In 2014 zijn zestien zaken aangebracht. Van alle nog lopende zaken werden acht zaken ingetrokken.

De Raad had eind 2014 achttien zaken in behandeling; één zaak uit 2007, twee zaken uit 2009, twee zaken uit 2012, vier zaken uit 2013 en negen zaken uit 2014.

In 2014 is in acht zaken vonnis geweest. In zes gevallen betrof het een eindvonnis en in twee gevallen een tussenvonnis. In één tussenvonnis verklaarden arbiters zich bevoegd en in één tussenvonnis werd een verzoek tot oproeping in vrijwaring toegewezen. De eindvonnissen zijn als volgt onder te verdelen: twee vonnissen waarin arbiters zich onbevoegd verklaarden en vier gewone eindvonnissen.

In de acht zaken waarin vonnis werd gegeven trad in vier gevallen één arbiter op en traden in vier gevallen drie arbiters op.

Eén zaak werd na de mondelinge behandeling geschikt. In één zaak vond een opnemingsplaats.

Het jaar werd afgesloten met een negatief resultaat van € 19.001,--. Gelet op het negatieve resultaat is afgezien van het vieren van het lustrum in 2015. Door het grotendeels vrijvallen van de lustrumvoorziening is het resultaat nog positief beïnvloed.

Den Haag, oktober 2015

J.P. van den Berg

OVERZICHT VAN DE IN 2014 BEHANDELDE ZAKEN

1. VONNIS in het bevoegdheidsincident van 20 januari 2014, gedeponeed op 24 januari 2014
Zaaknummer: 13/05
Arbiters: ir. J.A.J.M. Dekkers, ir. C. Metselaar en ir. J.C.J. Schlösser

Vonnis in het bevoegdheidsincident; artikel 1021 Rv; specifieke bepaling in overeenkomst prevaleert boven een bepaling in algemene voorwaarden

D. en K. zijn overeengekomen dat D. aan K. een pulsvisstelsysteem zou leveren. Door D. zijn na levering van het systeem nog werkzaamheden verricht, welke zij bij K. in rekening heeft gebracht. D. maakt in dat kader aanspraak op betaling van een openstaand bedrag van € 143.064,16, te vermeerderen met rente en kosten. K. heeft de verschuldigdheid van dit bedrag betwist, omdat D. een ondeugdelijk systeem zou hebben geleverd.

Arbiters zijn van oordeel dat in het midden kan blijven of algemene voorwaarden op de koopovereenkomst van toepassing zijn, omdat in artikel 9.1. van de koopovereenkomst is bepaald dat geschillen dienen te worden voorgelegd aan de rechtbank Middelburg. In paragraaf X lid 2 van de leveringsvoorwaarden en paragraaf V.1.2. van de servicevoorwaarden zijn weliswaar arbitragebedingen opgenomen, maar aangezien in artikel 9.1 van de koopovereenkomst bepaald is dat geschillen moeten worden voorgelegd aan de rechtbank Middelburg, mochten partijen naar het oordeel van arbiters redelijkerwijs ervan uitgaan en ook redelijkerwijs van elkaar verwachten dat geschillen alleen aan de rechtbank Middelburg konden worden voorgelegd. De regel dat een specifieke bepaling in een overeenkomst prevaleert boven een bepaling in algemene voorwaarden wegens arbiters in dit geval bij de uitleg van de overeenkomst mee en speelt in dit geval naar het oordeel van arbiters een doorslaggevende rol.

D. heeft nog gesteld dat de bevoegdheid voortvloeit uit de algemene voorwaarden die van toepassing zouden zijn op het tussen partijen gesloten servicecontract. Dit standpunt van D. gaat naar het oordeel van arbiters niet op. Als het geschil al zou voortvloeien uit door D. verrichtte service- en onderhoudswerkzaamheden, dan heeft D. onvoldoende aannemelijk gemaakt dat partijen een servicecontract (met van toepassing zijnde algemene voorwaarden) hebben gesloten. Anders dan D. betoogt, volgt immers uit artikel 10 van de koopovereenkomst niet dat partijen een servicecontract (met van toepassing zijnde algemene voorwaarden) hebben gesloten. Hieruit volgt slechts dat het mogelijk is om een servicecontract af te sluiten. D. heeft bovendien naar het oordeel van arbiters onvoldoende gesteld en/of aannemelijk gemaakt dat de betreffende algemene voorwaarden op een andere wijze op de gestelde service- en onderhoudswerkzaamheden van toepassing zijn verklaard.

Door K. is naar het oordeel van arbiters dan ook terecht een beroep gedaan op de onbevoegdheid van arbiters. Arbiters verklaren zich dan ook onbevoegd om van het geschil tussen partijen kennis te nemen.

Arbiters achten het redelijk dat D. als de in het ongelijk gestelde partij de kosten van de arbitrage draagt en dat zij de kosten van juridische bijstand van K. vergoedt tot een bedrag van € 3.000,--.

2. VONNIS in het incident tot oproeping in vrijwaring van 4 februari 2014, niet gedeponereerd
Zaaknummer: 12/01
Arbiters: ir. H.H.M. Witteveen, mr. ing. E.R.C. van Toorenborg en ir. D.A. van Valkenburg

Vonnis in het vrijwaringsincident; onherroepelijk vonnis

T. en G. hebben een aannemingsovereenkomst gesloten voor de nieuwbouw van een kantoorgebouw. De werktuigbouwkundige installatiewerkzaamheden heeft G. in onderaanneming opgedragen aan W. Na oplevering heeft T. gebreken aan de werktuigbouwkundige installaties geconstateerd alsmede gebreken aan de gevel. T. heeft G. daarvoor aansprakelijk gesteld.

G. heeft verzocht W. in vrijwaring op te mogen roepen. Naar het oordeel van arbiters volgt uit de door G. gestelde feiten dat tussen G. en W. een rechtsverhouding bestaat die voor W. mogelijk een verplichting tot vrijwaring meebrengt om de nadelige gevolgen van een veroordeling van G. geheel of gedeeltelijk te dragen. Dat tussen G. en W. mogelijk al middels een eerder vonnis onherroepelijk over het geschil is geoordeeld, brengt naar het oordeel van arbiters niet met zich mee dat het verzoek tot vrijwaring om die reden dient te worden afgewezen. Ook wanneer onherroepelijk over het geschil tussen G. en W. zou zijn geoordeeld, brengt dat op zichzelf niet met zich mee dat de nadelige gevolgen van een veroordeling voor G. hoe dan ook niet gedragen hoeven te worden voor W. Of er daadwerkelijk voor W. een verplichting bestaat om de nadelige gevolgen van een veroordeling voor G. te dragen dient niet in dit incident, maar in de vrijwaringsprocedure tussen G. en W. te worden beoordeeld.

Arbiters achten het redelijk dat beide partijen de helft van de kosten van het incident dragen.

3. VONNIS van 7 februari 2014, gedeponereerd op 17 februari 2014
Zaaknummer: 12/11
Arbiters: mr. ing. E.R.C. van Toorenborg, mr. ing. D.H. Poelman en ir. B. Schot

Nieuwbouwwoning; aanneemsom inclusief of exclusief btw; meer-/minderwerk; garantie; herstelkosten; overleggen stukken; buitengerechtigde kosten

R. en B. c.s. hebben een aannemingsovereenkomst gesloten voor de nieuwbouw van het woonhuis van B. c.s. De woning is uiteindelijk door R. opgeleverd, maar de uitvoering en afwikkeling van deze overeenkomst houdt partijen verdeeld.

Tussen partijen is in geschil of de tussen partijen overeengekomen aanneemsom van € 360.000,- inclusief of exclusief btw is. In de aannemingsovereenkomst, het betalingsvoorstel en het voorblad met projectgegevens is niets vermeld over btw. Niettemin zijn arbiters van oordeel dat uit de feiten en omstandigheden duidelijk blijkt dat de door partijen overeengekomen aanneemsom van € 360.000,- exclusief BTW was en dat het voor B. c.s. duidelijk was dat R. bij B. c.s. btw in rekening zou brengen. Daarbij speelt een rol dat het juist zeer gebruikelijk is dat een aanneemsom exclusief btw is. Bovendien wordt in diverse andere stukken wel melding gemaakt van een aanneemsom c.q. bouwkosten en andere bedragen exclusief btw. Bovendien is voor arbiters niet in geschil dat het voor de vertegenwoordiger van B. c.s., wiens kennis aan B. c.s. toegerekend dient te worden, duidelijk was dat de aanneemsom exclusief btw was. Daarbij verwijzen arbiters naar een vijftal feiten waaruit dit zou volgen. B. c.s. is naar het oordeel van arbiters dan ook de volledige aanneemsom inclusief btw aan R. verschuldigd.

R. vordert in conventie betaling van een bedrag van € 22.877,08 inclusief btw (€ 19.224,44 exclusief btw) uit hoofde van goedgekeurd meer-/minderwerk. De vordering van R. wordt op diverse gronden door B. c.s. betwist. In reconventie vorderen B. c.s. terugbetaling van te veel c.q. ten onrechte door hen betaald meerwerk. Arbiters gaan aan de betwisting door B. c.s. van de vordering van R. voorbij, nu het door R. gevorderde bedrag voor meer-/minderwerk is vermeld in haar brief aan B. c.s. van 6 oktober 2010 en de gemachtigde van B. c.s. bij brief van 28 oktober 2010 heeft aangegeven dat B. c.s. zich kunnen verenigen met de afrekening van het betreffende deel van het meer- en minderwerk. Hierop kunnen B. c.s. naar het oordeel van arbiters niet meer terugkomen, zodat zij het gevorderde bedrag van € 22.877,08 aan R. verschuldigd zijn. Arbiters wijzen de vordering van B. c.s. in reconventie tot terugbetaling van te veel c.q. ten onrechte betaald meerwerk af, nu uit onder andere de brief van de gemachtigde van B. c.s. van 28 oktober 2010 blijkt dat B. c.s. zich konden verenigen met het door R. in rekening gebrachte meerwerk. Ook hierop kunnen B. c.s. naar het oordeel van arbiters niet meer terugkomen.

Naar het oordeel van arbiters kunnen B. c.s. geen aanspraak maken op korting wegens het door R. te laat opleveren van het werk, omdat uit de nota van wijziging en aanvulling van 14 januari 2009 blijkt dat het bepaalde onder 01.02.42 01 van het bestek is vervallen. Weliswaar betwisten B. c.s. deze nota te kennen, maar R. heeft onbetwist gesteld dat de nota is opgesteld door de vertegenwoordiger van B.

c.s. Dat de nota is opgesteld door de vertegenwoordiger van B. c.s. volgt naar het oordeel van arbiters ook uit de nota zelf.

B. c.s. vorderen nog herstel van gebreken, dan wel vergoeding van de kosten van herstel. R. heeft de gebreken niet gemotiveerd betwist, maar gesteld niet aansprakelijk te zijn voor na de opleveringen geconstateerde gebreken behoudens verborgen gebreken waar in dit geval geen sprake van zou zijn. Daarnaast zou het recht op herstel of schadevergoeding op grond van artikel 7:761 BW zijn vervallen. Aan deze verweren gaan arbiters voorbij, nu hieraan niet afdoet dat R. heeft aangegeven dat zij nog gehouden is onder garantie gebreken op te lossen.

Arbiters wijzen de vorderingen van B. c.s. verband houdende met de scheurvorming en het al dan niet bestaan van een deugdelijke constructie af, nu B. c.s. niet aannemelijk hebben gemaakt dat R. verantwoordelijk is voor de betreffende scheurvorming.

B. c.s. vorderen nog dat een aantal bescheiden door R. aan hen worden verstrekt. Arbiters gaan aan het beroep van R. op opschorting van haar verplichting tot het verstrekken van de betreffende bescheiden voorbij. Zij diende deze bescheiden immers te verstrekken bij de oplevering (opneming) op 17 april 2009, respectievelijk twee maanden daarna. Op die momenten hadden B. c.s. aan hun betalingsverplichtingen voldaan. De facturen die door B. c.s. niet zijn betaald en waarvan R. in deze procedure terecht betaling vordert dateren van 16 juli en 18 december 2009, derhalve van na de momenten waarop R. de betreffende bescheiden aan B. c.s. had moeten verstrekken.

Arbiters veroordelen B. c.s. tot betaling van een tweetal openstaande facturen. Omdat deze facturen binnen dertig dagen na factuurdatum dienden te zijn betaald, wijzen arbiters wettelijke rente toe vanaf die data. Arbiters wijzen de door R. gevorderde contractuele rente ex paragraaf 45 lid 2 UAV 1989 (wettelijke rente verhoogd met 2 procentpunten) echter niet toe, nu R. heeft nagelaten te stellen vanaf welke data deze contractuele rente door B. c.s. verschuldigd zou zijn.

De door partijen gevorderde buitengerechtelijke kosten wijzen arbiters af, nu deze niet zijn onderbouwd of toegelicht. Wel wijzen arbiters de door B. c.s. gevorderde vergoeding van de deskundige toe, nu zij het redelijk achten dat B. c.s. de deskundige hebben ingeschakeld ter beoordeling van gebreken in de woning van B. c.s.

Arbiters achten het redelijk dat B. c.s. als de in het ongelijk gestelde partij de arbitragekosten dragen en dat zij de kosten van juridische bijstand van R. vergoeden tot een bedrag van € 7.500,--.

4. VONNIS in het bevoegdheidsincident van 26 maart 2014, niet gedeponereerd
Zaaknummer: 13/10
Arbiter: mr. ing. E.R.C. van Tooreenburg

Vonnis in het bevoegdheidsincident; artikel 1021 Rv

N. heeft een aannemingsovereenkomst gesloten met S. voor het planmatig onderhoud aan diverse gebouwen. N. heeft voor dat werk met F. een onderaannemingsovereenkomst gesloten. N. stelt zich op het standpunt dat F. in gebreke is gebleven om haar verplichtingen na te komen, waaronder het uitvoeren van de benodigde herstelwerkzaamheden. N. maakt bij F. aanspraak op vervangende schadevergoeding. F. betwist dat zij is tekortgeschoten in de nakoming van haar verplichtingen, omdat zij heeft aangeboden de gebreken binnen veertien dagen deugdelijk te herstellen maar hiertoe niet in de gelegenheid is gesteld.

N. stelt naar het oordeel van arbiter terecht dat bestekparagraaf 01 onderdeel uitmaakt van de tussen partijen gesloten overeenkomst van onderaanneming. Niet alleen staat in de opdrachtbevestiging van 14 oktober 2010 dat de werkzaamheden geheel volgens het bestek dienen te worden uitgevoerd, maar daarbij is ook expliciet verwezen naar *'Bestekparagraaf 01, voor het werk geldende voorwaarden'*. Dit betekent naar het oordeel van arbiter dat bestekparagraaf 01 onderdeel uitmaakt van de overeenkomst. In bestekparagraaf 01 is bepaald dat op het werk van toepassing zijn de standaardbepalingen, zoals deze zijn opgenomen in de STABU Standaard 2007. De STABU Standaard 2007 verwijst voor wat betreft de van toepassing zijnde voorschriften naar de UAV 1989. In paragraaf 49 van de UAV 1989 is een arbitragebeding opgenomen dat voorziet in arbitrage via de Raad van Arbitrage voor de Bouw. Het toepasselijke bestek schrijft onder paragraaf 01.02.49 voor dat de tekst *"Raad van Arbitrage voor de Bouwbedrijven in Nederland"* in de UAV wordt vervangen door *"Raad van Arbitrage voor Metaalnijverheid en –Handel"*. Arbiter overweegt dat uit een en ander volgt dat hij bevoegd is van het geschil tussen partijen kennis te nemen.

Arbiter acht het redelijk dat F. als de in het ongelijk gestelde partij de kosten van de arbitrage draagt en dat zij de kosten van juridische bijstand van N. vergoedt tot een bedrag van € 2.000,--.

5. VONNIS in het bevoegdheidsincident van 26 maart 2014, gedeponereerd op 2 april 2014
Zaaknummer: 13/14
Arbiter: mr. ing. E.R.C. van Tooreenburg

Vonnis in het bevoegdheidsincident; artikel 1021 Rv; toepasselijkheid algemene voorwaarden

J. stelt dat de ALIB 1992 tussen partijen van toepassing zijn vanwege een verwijzing naar die voorwaarden in een offerte van J. aan S. Een en ander wordt door E. betwist. Arbitrator beoordeelt daarom of tussen partijen een overeenkomst tot stand is gekomen waarop deze voorwaarden van toepassing zijn verklaard.

Tussen partijen staat vast dat J. in 2010 een offerte heeft uitgebracht aan S. In die offerte staat op iedere pagina een voorbedrukte verwijzing naar de ALIB 1992 en de AVIC. De ALIB 1992 voorzien in geschillenbeslechting door de Raad, terwijl de AVIC voorzien in hetzij geschillenbeslechting door de Geschillencommissie Installerende Bedrijven hetzij geschillenbeslechting door de gewone rechter. Uit de offerte van J. wordt niet duidelijk welke van beide algemene voorwaarden J. van toepassing heeft willen verklaren. Arbitrator is alleen al op grond daarvan van oordeel dat de ALIB '92 (of de AVIC) in deze niet van toepassing zijn.

Ten overvloede wijst arbitrator er nog op dat S. geen opdracht aan J. heeft verstrekt. Een eventuele verwijzing door J. naar haar algemene voorwaarden in de offerte aan S. kan J. dan ook niet baten in haar verhouding met E. c.s., nu die offerte niet aan E. c.s. was gericht. Dat de betreffende offerte betrekking had op een pand van E. c.s. doet naar het oordeel van arbitrator aan het voorgaande niet af. Aannemelijk is dat E. c.s. en J. een mondelinge overeenkomst hebben gesloten. Van een geschrift van J. aan E. c.s. waarin voorzien wordt in arbitrage, of wat verwijst naar algemene voorwaarden die voorzien in arbitrage, is dus geen sprake. Bovendien hebben E. c.s. gesteld dat zij bezwaar hebben gemaakt tegen de toepasselijkheid van de ALIB 1992, en is een en ander door J. niet, dan wel onvoldoende gemotiveerd, weersproken.

Arbitrator is verder van oordeel dat het beroep van J. op artikel 6:235 lid 3 BW eveneens faalt, omdat niet dan wel onvoldoende weersproken is dat E. c.s. andere algemene voorwaarden hanteren dan J. schijnbaar in deze van toepassing heeft willen verklaren en omdat niet, dan wel onvoldoende, weersproken is dat J. bij eerdere overeenkomsten waarop de ALIB 1992 van toepassing zouden zijn verklaard evenmin de ALIB 1992 aan E. c.s. heeft overhandigd.

Voor zover al geoordeeld zou worden dat E. c.s. op basis van de offerte van J. aan S. een overeenkomst hebben gesloten met J. - en dat op grond daarvan de ALIB 1992 toch tussen partijen van toepassing zijn - dan is arbitrator van oordeel dat J. geen redelijke mogelijkheid heeft geboden aan E. c.s. om kennis te nemen van de door J. beoogde algemene voorwaarden, een en ander zoals bedoeld in artikel 6:233 onder b in samenhang gezien met het bepaalde in artikel 6:234 lid 1 BW, zodat het beroep van E. c.s. op vernietiging van (artikel 72 van de) ALIB 1992 slaagt.

Op grond van het voorgaande acht arbitrator zich niet bevoegd om kennis te nemen van de vorderingen van J.

Arbiter acht het redelijk dat J. als de in het ongelijk gestelde partij de kosten van de arbitrage draagt en dat zij de kosten van juridische bijstand van E. c.s. vergoedt tot een bedrag van € 2.000,--.

6. VONNIS van 28 april 2014, gedeponereerd op 2 mei 2014
Zaaknummer: 13/11
Arbiter: ir. E.S. Hora Siccama

Ontbinding overeenkomst; verzuim; redelijke termijn van nakoming; ingebrekestelling; artikel 6:265 BW; artikel 6:87 BW

G. heeft M. opdracht gegeven voor het leveren en in bedrijf stellen van een security management systeem. G. heeft de opdracht op een gegeven moment stil gelegd omdat hij meende dat het ontbrak aan voortgang van het project. Uiteindelijk heeft G. de opdracht ontbonden en vordert van M. terugbetaling van door hem betaalde bedragen.

G. legt aan zijn vordering ten grondslag dat hij bevoegd was om de tussen partijen gesloten overeenkomst van 6 mei 2011 buitengerechtelijk te ontbinden. Aangezien G. niet gesteld heeft, en arbiter ook niet gebleken is, dat de nakoming van de overeenkomst voor M. blijvend of tijdelijk onmogelijk was, zou de bevoegdheid van G. tot ontbinding van de overeenkomst ingevolge artikel 6:265 BW alleen kunnen zijn ontstaan wanneer M. in verzuim was.

G. stelt onder meer dat M. in verzuim verkeerde, omdat M. de in de offerte opgenomen planning niet zou hebben gehaald. Naar het oordeel van arbiter was de strekking van deze planning echter niet om als strikte termijn te gelden, bij overschrijding waarvan M. zonder ingebrekestelling in verzuim zou verkeren. De strekking van de planning was om als indicatieve termijn te fungeren. Partijen mochten naar het oordeel van arbiter derhalve niet van elkaar verwachten dat M. deze planning hoe dan ook moest halen. Het niet halen van de planning door M. betekent derhalve niet dat M. in verzuim was.

Daarnaast heeft G. niet aannemelijk gemaakt dat hij uit de houding van M. kon afleiden dat zij niet meer zou nakomen, en M. daarom in verzuim was. Weliswaar had M., nadat het project door G. was stilgelegd, een pro-actievare houding kunnen aannemen, maar uit het enkele stilzitten van M. kan niet afgeleid worden dat zij niet meer zou nakomen. G. heeft naar het oordeel van arbiter ook niet aannemelijk gemaakt dat uit een mededeling van M. zou zijn af te leiden dat zij haar verplichtingen niet zou nakomen, en daarom reeds sprake was van verzuim. Uit een brief van 23 mei 2012 volgt juist dat M. bereid was om haar verplichtingen na te komen, maar dat het G. is geweest die M. hiertoe niet in de gelegenheid heeft gesteld.

Uit het voorgaande volgt dat M. niet in verzuim verkeerde. G. had M. eerst bij schriftelijke aanmaning een redelijke termijn voor de nakoming dienen te stellen. Eén en ander brengt met zich mee dat de overeenkomst niet rechtsgeldig door G. buitengerechtelijk is ontbonden. De door G. op de ontbinding gebaseerde vorderingen kunnen derhalve niet worden toegewezen. Dit geldt ook voor de door G. op artikel 6:87 BW gebaseerde vorderingen.

Arbiter acht het redelijk dat G. als de in het ongelijk gestelde partij de kosten van de arbitrage draagt en dat partijen ieder de eigen kosten van juridische bijstand dragen.

- 7 PROCES-VERBAAL van 10 juli 2014, niet gedeponereerd
Zaaknummer: 14/03
Arbiter: ir. D.A. van Valkenburg

Schriftelijke vastlegging van de afspraken die partijen in overleg met arbiter hebben gemaakt.

8. VONNIS van 11 juli 2014, gedeponereerd op 15 augustus 2014
Zaaknummer: 13/07
Arbiter: mr. ing. E.R.C. van Toorenburg

Verjaring artikel 70 ALIB 1992; toerekenbare tekortkoming in de nakoming; stuiting

Arbiter beoordeelt eerst het verweer van K. dat de vorderingen van V. op grond van artikel 70 ALIB 1992 zijn verjaard. Een vordering tot schadevergoeding of herstel verjaart op grond van artikel 70 ALIB 1992 door verloop van één jaar nadat ter zake is geprotesteerd. Door K. is gesteld, en door V. is niet bestreden, dat V. op 12 juli 2007 heeft geprotesteerd in de zin van artikel 70 ALIB 1992. Daarom beoordeelt arbiter of de op 12 juli 2007 aangevangen verjaringstermijn van één jaar tijdig is gestuit. V. stelt dat hij de lopende verjaring heeft gestuit door aan K. schriftelijke aanmaningen dan wel schriftelijke mededelingen te sturen waarin hij zich ondubbelzinnig zijn recht op nakoming heeft voorbehouden.

Arbiter laat in het midden of V. de lopende verjaringstermijn in de periode tot 11 april 2012 telkens tijdig heeft gestuit. Arbiter is namelijk van oordeel dat V. de lopende verjaringstermijn in ieder geval in de periode tussen 11 april 2012 en 27 mei 2013 niet heeft gestuit. Zoals K. terecht heeft aangevoerd, en V. overigens ook niet heeft betwist, is immers in de periode tussen het vonnis van de rechtbank Alkmaar (sector kanton) van 11 april 2012 en het indienen van de memorie van eis op 27 mei 2013

meer dan één jaar verstreken zonder dat V. stuitingshandelingen heeft verricht. Eén en ander brengt met zich mee dat de vorderingen van V. zijn verjaard.

Anders dan V. heeft aangevoerd is dit verjaringsverweer van K. niet tardief of in strijd met een goede procesorde. Het stond K. vrij om voor het eerst bij memorie van dupliek aan te voeren dat V. de verjaringstermijn tussen 11 april 2012 en 27 mei 2013 niet heeft gestuit. Naar het oordeel van arbiter is V. niet in zijn procesbelangen geschaad, nu hij voldoende gelegenheid heeft gehad om op het verjaringsverweer te reageren. Uit het voorgaande volgt dat V. niet-ontvankelijk is in zijn vordering. Arbiter komt daarom niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van het geschil.

Arbiter acht het redelijk dat V. als de in het ongelijk gestelde partij de kosten van de arbitrage draagt. Het is arbiter niet gebleken dat K. daadwerkelijk kosten heeft gemaakt voor de werkzaamheden van haar gemachtigde, nu K. verzekerd is. De door K. gevorderde bijdrage in de kosten van het salaris van haar gemachtigde wordt dan ook afgewezen.

9. PROCES-VERBAAL VAN OPNEMING van 29 augustus 2014
Zaaknummer: 13/13
Commissie van opneming: ir. B. Schot

Schriftelijke vastlegging van de opneming door de commissie van opneming.

10. VONNIS van 3 november 2014, gedeponereerd op 10 november 2014
Zaaknummer: 13/06
Arbiters: ir. F. Sperling, ir. J.M.M. de Wit en ing. P.H.J. Hoogkamer

Levering warmtepomp; toerekenbare tekortkoming in de nakoming; vergoeding deskundigenkosten; vergoeding eigen kosten

M. heeft T. mondeling opdracht gegeven onder andere een warmtepomp voor het garagebedrijf van M. te leveren en te installeren. M. meent dat T. in de nakoming van deze overeenkomst toerekenbaar tekort is geschoten jegens M. op grond waarvan M. van T. herstel verlangt van de gebreken dan wel vergoeding van de herstelkosten.

Arbiters laten de discussie over het beroep van T. op 'verval van rechten' en 'verjaring' in het midden, omdat zij de vorderingen van M. op inhoudelijke gronden afwijzen.

Uit het rapport van P. volgt dat het pand van het garagebedrijf bouwkundig niet aan de eisen in het bestek voldoet. M. stelt weliswaar dat zij het pand nadien aanvullend heeft laten isoleren, maar dit is door T. gemotiveerd betwist. Arbiters constateren dat M. geen bewijsstukken heeft overgelegd waaruit blijkt dat het pand van het garagebedrijf inmiddels wel voldoet aan de eisen in het bestek. Ook uit de memo van A. van 26 november 2012 volgt dat niet. Arbiters gaan er daarom vanuit dat het pand van het garagebedrijf bouwkundig nog steeds niet aan eisen in het bestek voldoet. Arbiters zijn van oordeel dat uit de memo van A. niet blijkt dat T. toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van de overeenkomst tussen T. en M. Zo volgt uit de memo van A. niet, dan wel onvoldoende, dat T. is tekort geschoten. Ook volgt daar niet uit dat het oorspronkelijk door T. geleverde systeem niet (goed) voldeed.

Arbiters kunnen zich vinden in het oordeel van P. dat de op de onderwapening van de betonvloer aangebrachte vloerverwarming een gebruikelijke verwarmingsmethode betreft. M. heeft ook dat niet, of onvoldoende, weersproken. Om te beoordelen of de door T. geplaatste verwarmingsinstallatie naar behoren werkte had het volgens arbiters voor de hand gelegen om de temperatuur van de betonvloer over langere periode, zonder ingrijpen, te meten. Tijdens de mondelinge behandeling hebben M., het garagebedrijf en de heer W. aangegeven dat zij geen temperatuurmetingen aan de vloer hebben gedaan. De enkele weergave van de stellingen van het garagebedrijf dat in het pand op enig moment, gedurende een zeer strenge winter, kou werd ervaren in de werkplaats is geen bewijs dat T. tekort is geschoten. Arbiters achten het gezien het rapport van P. aannemelijk dat de wijze van gebruik van de werkplaats ook van (grote) invloed is op de klachten. Uit het rapport van P. volgt namelijk dat de deuren van de werkplaats ook in de winter langere tijd en tegenover elkaar blijven openstaan. Die constatering is niet, dan wel onvoldoende, door M. weersproken. Arbiters zijn dan ook van oordeel dat M. niet, dan wel onvoldoende, heeft aangetoond dat T. toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van haar overeenkomst met M.

Dat het pand van het garagebedrijf niet voldeed door toedoen van M., is pas vastgesteld nadat T. aan P. opdracht had gegeven om het pand te onderzoeken. Arbiters zijn dan ook van oordeel dat de kosten van P. in redelijkheid zijn toe te rekenen aan M. M. heeft die kosten niet, dan wel onvoldoende, weersproken.

De door T. gevorderde vergoeding van haar eigen kosten vanaf eind 2010 wijzen arbiters af, omdat arbiters het redelijk vinden dat T. deze kosten zelf draagt. De door T. gevorderde vergoeding van de kosten van haar raadsman in de periode april t/m juli 2013 wijzen arbiters af, omdat aannemelijk is dat deze kosten betrekking hebben op deze procedure.

Arbiters achten het redelijk dat M. als de in het ongelijk gestelde partij de kosten van de arbitrage draagt en dat zij de kosten van juridische bijstand van T. vergoedt tot een bedrag van € 5.500,--.

